

ובארבע חינוך, יהו"ה אדני. תמני לכל סטרא, אינון
ל"ב אתון, וי"ג אתון, דאשתכחו מן זה"ו
אני זה"ו, הא תלת עשר, דכלילן עילא ותתא. בהון
אשתלים אדם, דאיהו מ"ה, עמודא דאמצעייתא.

לעילא באילנא דחיי, לית, קליפין. (אסתר ד) פי אין לבא
אל שער המלך בלבוש שק. לתתא אית קליפין
במטטרון, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא. דבזמנא
דקודשא בריך הוא לבר ממלכותיה, אתכפי בגדפין
ואנפין דעבד דיליה, הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) וירכב
על פרוב ויעף.

ואינון קליפין דסחרין לד' חינוך דמטטרון, אינון: תהו,
(מלכים א יט) והנה רוח גדולה וחקק מפרק הרים
ומשבר סלעים לא ברוח יי. בה"ו, ואחר הרוח רעש לא
ברעש יי, הא תרין קליפין, ירוק וחוור, דקליפין דאגוזא,
חד תהו, קו ירוק, תניינא בהו, אבנין מפולמין, קליפא
תקיפא, פאבנא מפולמא. לקבל תרין קליפין אליו, מוין
ותבן דחטה.

קליפא תליתאה, דקיקא. לקבל סובין דחטה, דהכא
איהו מתדבק בחטה, ולא יכיל לאתפרשא
מתמן, עד דטחנין ליה בריחייא, דאינון לקבל טוחנות
דפומא דבר נש, דצריך למטחן בהון מלין דאורייתא,
עד דיהון פקמח סלת נקיה, ובנפה דאיהי שפה, אתבריר
פסולת דאיהי סובין (דאורייתא) עד דישתכח הלכה סלת
נקיה. בההוא זמנא, נטיל לה לבא ומוחא, וכל אברין
דגופא דאתפשט בהון נשמטא, ואתפרנסת בה נשמטא,
בגוונא דגופא אתפרנסת במלין דעלמא, (קהלת ו) דזה
לעומת זה עשה אלהים, נהמא דגופא, ונהמא דאורייתא.
הדא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

והאי קליפא, איהו כקליפא דמתדבקה במוחא דאגוזא,

מתפרנס מדברי העולם. שזה לעמת זה עשה אלהים - לחם
(משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

ובארבע חיות, יהו"ה אדני.
שמונה לכל צד - הם ל"ב
אותיות, וי"ג אותיות שנמצאו מן
זה"ו אני זה"ו. הרי שלשה עשר
שכלולים למעלה ולמטה, בהם
השתלם אדם, שהוא מ"ה, עמוד
האמצעי.

למענה בעץ החיים אין קלפות,
(אסתר ד) פי אין לבא אל שער המלך
בלבוש שק. למטה יש קלפות
במטטרון, שהוא בדמות העמוד
האמצעי. שבזמן שהקדוש ברוך
הוא מחוץ למלכותו, מתכסה
בכנפי ופני העבד שלו, זהו
שכתוב (שמואל-ב כב) וירכב על
פרוב ויעף.

ואותן קלפות שסוכבות לארבע
חיות מטטרון הן: תהו - (מלכים-א
ט) והנה רוח גדולה וחקק מפרק
הרים ומשבר סלעים לא ברוח
ה'. בה"ו - ואחר הרוח רעש לא
ברעש ה'. הרי שתי קלפות, ירק
ולבן. שקלפות האגוז - אחד
תהו, קו ירק. שני בהו, אבנים
מפלמות, קלפה חזקה כאבן
מפלמת. כנגד שתי קלפות אלו,
מוין ותבן של חטה.

קלפה שלישית, דקיקה - כנגד
סבין של חטה, שכאן הוא נדבק
בחטה ולא יכול להפרד משם עד
שטוחנים אותו ברחים, שהן
כנגד טוחנות הפה של האיש,
שצריך לטחן בהן דברי תורה עד
שיהיו כמו קמח סלת נקיה.
ובנפה, שהיא השפה, מתבררת
הפסלת, שהוא סבין (של התורה),
עד שתמצא הלכה סלת נקיה.
באותו זמן נוטל אותה הלב
והמח, וכל איברי הגוף שהנשמה
מתפשטת בהם, והנשמה
מתפרנסת ממנה כמו שהגוף
הגוף, ולחם התורה. זהו שכתוב

וקלפה זו היא כמו קלפה שנדבקה למח האגוז, וכשהאגוז רך, נפרדת אותה קלפה ממח האגוז